

Santa LLUCIA GLORIOSA!

No direm cap mentida si afirmem que la Llucieta era la modisteta més aixerida del poble. Tots els que la coneixen ens guardaran de mentir. Menudeta, prima i blincadiça com una canya americana, garlaire, en li té totes les gràcies hagudes i per haver.

La Llucieta no deixa de tenir els seus somnis i encara que vulgui amagar-los als ulls de la gent, nosaltres amb la nostra mirada insistent, hem regirat el seu cor i sabem tot el que ella somnia.

La Llucieta està enamorada. Encara que sembli inentida es veritat. Proves? Mireu només quan veu en Tomaset la cara que posa. La boca se li fa aigua, el cor li salta i no sap on posar els ulls ni els peus.

El més xocant del cas es que la Llucieta ha descobert que Tomaset també està enamorat d'ella, però el gran babau no gosa declarar-si.

El pobre xicot té por d'un desengany, li sembla que es poca cosa ell per la modisteta i per res del món voldria sortir carbassejat. En resum: La Llucieta i en Tomaset s'estimen i al pas que van d'aquí deu anys encara no serán promesos.

I I

La Llucieta està mal humorada. En Tomaset encara no li ha dit res i per el seu caparro creuen mil pensaments, buscant la manera de que el seu enamorat aboqui bé o malament la declaració que no gosa fer li.

I en Tomaset també pateix. Ell no pot amagar que està boig per la Llucieta i els seus companys, despietats i sense cor encara li fan broma.

— Mira noi que te la pendrán... diu l'un.

— Vols que et digui la manera de declarar-t'hi? fa l'altre.

— Creu que vas malamer! Darrera d'aquesta mossa perdràs el temps i la paciència.

En Tomaset prou voldria explicar però no pot. Els seus companys endevinen els seus pen-

saments i seria completament inútil que volgues amagar-los. És trairia a ell mateix.

Quan és sol es sent valent i disposat a tot. L'ora dubtes! Així que la trobi li abocarà la declaració i una contesta o altre i recullirà. Si la Llucieta diu que sí, ja haurà agafat el cel amb les mans i serà el mortal més feliç i si li diu que no, almenys sabrà d'una vegada que són irrealitzables els seus somnis i procurarà oblidar-la.

La solució es molt bona, boníssima però quan la troba en lloc de declarar-se, mira d'amagar tant com pot la cara, perquè no li vegin la seva torbació.

I la Llucieta davant l'actitud poc decidida d'en Tomaset es proposa fer-ne una de grossa.

I I I

Som a la nit de Santa Llúcia i dintre el saló on les modistes celebren la seva festa. El ball es animadíssim. En Tomaset assegut a una cadira mig arreconada, enveja l'alegria d'aquells que riuen i ballen sense tenir res que els hi enteli l'alegria. Veu la Llucieta que balla, que bromeja amb els joves, que riu i la gelosia li enfonsa els ulls.

De cop un estrident «tereri-tererée» del trompeta crida l'atenció de tothom i el mateix músic diu:

— Aquest ball és ball de «guapos». Les dones han d'anar a buscar els homes.

Seguidament l'orquestrina toca un pas-doble. Instantàniament la Llucieta es planta davant d'en Tomaset.

— Vols venir a ballar, Tomaset...

En Tomaset no té més remei. S'aixeca i va a ballar amb la Llucieta. Tot ballant, ella li diu

— Ja saps que aviat em casaré?

— Qui tu? -- pregunta ell obrint immensament els ulls.

— Si jo... I amb un jove que val totes les pesetes

El pobre xicot no sab que dir. A l'últim pregunta

— I l'estimes força?

— Tant com pugui estimar-se.